



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **D. B.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem, právně zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 07.04.2016, č.j. CPR-4597-3/ČJ-2016-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2016, č.j. CPR-4597-3/ČJ-2016-930310-C235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 31.12.2015, č.j. KRPB-2450265/ČJ-2015-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým ji bylo správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že naplnila důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobývala od 25. 7. 2015 do 12. 10. 2015 bez víza, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna, přičemž neměla ani jiné oprávnění k pobytu.

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně v tomto případě prokázal naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně pobývala na území ČR oprávněně do dne 27. 2. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Následně podané žádosti ji k pobytu na území ČR neopravňovaly, neboť byly podány po uplynutí doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Nerespektovala výjezdní příkaz platný do dne 24. 7. 2015 a z území ČR v době jeho platnosti nevycestovala. V době od 25. 7. 2015 do 12. 10. 2015 na území ČR pobývala bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, když jí nepřislušelo ani jiné oprávnění k pobytu. Svým jednáním porušila povinnosti cizince uvedené v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a dopustila se tak přestupku dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které fikce povoleného pobytu podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu v případě, kdy cizinci již svědčí fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení lze uplatnit pouze na případy, kdy je žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podána v době skutečné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K námitce žalobkyně, že i v případě, kdy by skutečně pobývala na území ČR neoprávněně, jednalo by se pouze o porušení zákona z důvodu nejasnosti a nejednoznačnosti právní úpravy, žalovaná uvedla, že správní vyhoštění není trestním opatřením, nýbrž specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož legální definice je stanovena v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění je správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR a zakázal mu pobyt na území ČR i po určitou dobu v budoucnu. V případě žalobkyně správní orgán I. stupně dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil na spodní hranici zákonného rozmezí, tj. v délce jednoho roku, a žalovaná tuto neshledala nepřiměřeně přísnou. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života bylo zjištěno, že na území ČR nemá žádné kulturní, společenské ani ekonomické vazby. Na území ČR má manžela se státní příslušností na Ukrajině, který zde pobývá na základě překlenovacích víz, tudíž je jeho pobyt časově omezený a do budoucna nejistý. Na území Ukrajiny má dceru a syna a nebude tedy pro ni problém se v zemi svého původu zpětně integrovat. Nebrání ji ani žádná překážka k vycestování. Nebyl shledán tak intenzivní zásah do soukromého a rodinného života, pro který by bylo třeba uvažovat o aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy a pro vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podkladové materiály. Správní vyhoštění

z území členských států Evropské unie a doba v délce jednoho roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání účastnice řízení, pohnutek a míry zavinění její osoby, jeví jako přiměřené opatření.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body. Nejprve poukazuje na skutečnost, že nejen v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ale i v současnosti pobývá na území ČR oprávněně v režimu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stručně shrnuje skutkový stav a má za to, že její pobyt byl v době zahájení řízení o správním vyhoštění, jakož i v době vydání rozhodnutí ve věci žalovanou, nadále oprávněný v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č.j. 7 As 96/2011. Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezakládá jiný dlouhodobý pobyt s odlišnými právy a povinnostmi cizince, který by bylo možno považovat za fikci odlišnou od skutečného pobytu. Toto ustanovení pouze znamená, že za splnění podmínek platnosti pobytu není omezena dobou uvedenou v průkazu, ale dobou, po kterou trvá řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nebo jeho prodloužení. Podala-li v době platnosti dlouhodobého pobytu, omezené řízením o žádosti ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žádost podle ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců, má to stejné následky, jako kdyby tuto žádost podala v době platnosti vyznačené v pobytovém oprávnění. Žalovaná se s těmito argumenty žalobkyně v napadeném rozhodnutí nevypořádala, a proto považuje napadené rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné.

Žalobkyně dále namítá, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s její námitkou, že s ohledem na délku tvrzeného neoprávněného pobytu nešlo o natolik intenzivní porušení zákona, aby bylo možno uložit správní vyhoštění, a to zejména se zohledněním případného jejího právního omylu. Uložené správní vyhoštění je nepřiměřené, přičemž byla prvostupňovým a napadeným rozhodnutím zkrácena ve svých právech.

Žalobkyně dále trvá na tom, že by správním vyhoštěním došlo k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Na území ČR žije její manžel B. B., se státní příslušností na Ukrajině. Odkazuje na ustálenou judikaturu soudů, které v této otázce zastávají konstantní názor, a to např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.02.2007, č.j. 10 Ca 330/2006-89. Dle jejího názoru nebylo se správním řízením dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem na ochranu rodinného života a zájmem státu, když závažnost protiprávního jednání nedosahovala vysoké intenzity, neboť pobývala na území ČR bez platného povolení pouze v důsledku nesprávného správního postupu.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná na základě posouzení žalobních námitek, které obsahově téměř souhlasí s námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, odkazuje zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Jednání před soudem

Žalobkyně u jednání uvedla obdobné skutečnosti jako v žalobě.

Žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání s platností od 2.10. 2010 do 1. 10. 2012. Dne 14. 9. 2012 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které bylo vedeno u správního orgánu pod č.j. OAM-58557/DP-2012. Následně dne 29. 10. 2012, tedy v době pobytu na základě povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem podnikání, podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které bylo vedeno u správního orgánu pod č.j. OAM-67517/DP-2012. Řízení ve věci žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu bylo pravomocně ukončeno ke dni 27. 2. 2015, avšak řízení o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání nebylo z důvodu včasné podané odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zamítnutí této žádosti dosud pravomocně skončeno.

Žalobkyně namítala, že v době správního řízení a i v době podání žaloby pobývala na území ČR oprávněně v režimu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Na podporu své argumentace odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.08.2011, č.j. 7 As 96/2011-73. Z něj je patrné, že ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se použije mj. také tehdy, když cizinec pobývajícím na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a před rozhodnutím o této žádosti uplyne doba platnosti víza. Jelikož ze samotného ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců, ani z jiných ustanovení či systematiky toho zákona nelze dovodit, že by se předmětné ustanovení mělo vztahovat pouze na situace, kdy cizinec pobývajícím na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů žádá o povolení k dlouhodobému pobytu na základě totožného účelu, za nímž bylo uděleno předcházející vízum, dospěl Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí k závěru, že pokud cizinec pobývá na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů a požádal o povolení k dlouhodobému pobytu během lhůty stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, splnil tímto postupem všechny podmínky pro aplikaci ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Závěrem poté Nejvyšší správní soud taktéž uvedl, že i pokud by cizinec pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, bylo by ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nutno analogicky aplikovat, přestože na tyto případy přímo nedopadá. Z hlediska účelu předmětného ustanovení je totiž zcela srovnatelná situace cizince, který pobývá na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a cizince, který na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

Mezi účastníky tohoto řízení však není spor o aplikaci ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na žádost žalobkyně ze dne 14. 9. 2012 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť ta pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání platného do 1. 10. 2012. O jeho prodloužení pak požádala ve lhůtě stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 14. 9. 2012. V tomto směru je tedy nutno přisvědčit žalobkyni, že skutkový stav je v tomto směru obdobný případu, jenž byl řešen Nejvyšším správním soudem ve výše zmíněném rozsudku.

Krajský soud však připomíná, že spornou otázkou v tomto řízení je další postup žalobkyně k legalizaci jejího pobytu na území ČR, přičemž problematikou aplikace ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v tomto směru se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č.j. 5 Azs 98/2015-32. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí řešil otázku, zda se ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uplatní také tehdy, kdy cizinec podá další žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, respektive žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, a to v době, kdy u něj již platí pouze fikce oprávněného pobytu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Konstatoval, že ze znění ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců plyne, že fikce oprávněného pobytu podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje pouze na případy, kdy je

podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tuto fikci tedy lze aplikovat pouze na případy, kdy cizinci již byl pobyt na území ČR povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů, respektive na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a ve stanovené době si cizinec dále požádá o povolení k dlouhodobému pobytu (k tomu viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č.j. 7 As 96/2011-73). Závěrem Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí uvedl: „... fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Názor stěžovatele na tuto otázku je mylný, přijetí jeho argumentace by nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, ale i s jeho výslovným zněním, vedlo ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“

Důvodem pro preferenci výše uvedeného zužujícího výkladu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je nikoliv tedy pouze gramatické znění či účel a smysl dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale taktéž hrozící nežádoucí důsledky, ke kterým by případné účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Krajský soud v tomto směru musí přisvědčit argumentaci žalobkyně, že v některých případech může tento zužující výklad vést ke tvrdosti rozhodnutí správních orgánů vůči dotčenému cizinci, avšak faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku nekončící fikce oprávněného pobytu vyhodnotil v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující následek, že je nutno respektovat právě výše specifikovaný zužující výklad předmětného ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.04.2016, č.j. 3 Azs 96/2015-44).

Na základě výše uvedeného proto krajský soud ve shodě s žalovanou nemá pochybnost o tom, že poslední vízum, které žalobkyni opravňovalo k legálnímu pobytu na území ČR, byl výjezdní příkaz č. GA0258932 s platností od 26. 5. 2015 do 24. 7. 2015. Protože žalobkyně tento výjezdní příkaz nerespektovala a ve stanoveném období z ČR nevycestovala, byl její pobyt na území ČR v období od 25. 7. 2015 do 12. 10. 2015 neoprávněný, čímž byla naplněna skutková podstata správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že se správní orgány dostatečně nezabývaly hodnocením přiměřenosti správního vyhoštění. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje cizince, který na území pobývá bez víza, ačkoli k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, vyhostit až na tři roky. Správními orgány zvolená doba jednoho roku, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se tedy nachází u spodní hranice zákonem stanoveného rozpětí, a proto již na první pohled nevzbuzuje dojem nepřiměřenosti. Tento závěr ostatně potvrzují i odůvodnění obou správních rozhodnutí, které zohlednily především to, že žalobkyně pobývala na území ČR již od roku 2007 a musela si být tedy vědoma faktu, jaké podmínky pro pobyt na území ČR musí splňovat a důsledků, které z případného protiprávního jednání ve smyslu nelegálního pobytu na území ČR mohou být vyvozeny (byť mohl mít tento nelegální pobyt původ v zastávání nesprávného, ovšem pro žalobkyni jednoznačně příznivějšího, výkladu předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců).

Rovněž namítala nepřiměřenost vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“. Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být žalobkyní zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „*přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.*“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „*§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliova a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.*“

Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle ustanovení § 174a tohoto zákona zohlední závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly a v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily veškeré skutečnosti. Soud se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná podrobně popsala, jak zhodnotila konkrétní situaci žalobkyně, kdy přihlédla jednak k jejím rodinným vazbám, tak i těm společenským, sociálním a kulturním, a to na území členských států EU, dále vzala v potaz její věk, zdravotní stav, vztah

k domovskému státu, jakož i délku pobytu na území zdejšího státu a délku protiprávního jednání.

Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že na území ČR má pouze svého manžela se státní příslušností Ukrajina, který však na území ČR pobývá na základě překlenovacího víza. Sice podal žádost o dlouhodobý pobyt na území ČR a o trvalý pobyt, ale jeho pobyt na území ČR je pouze časově omezený a do budoucna nejistý. Žalobkyně dále uváděla, že žádné sociální, kulturní či ekonomické vazby k ČR nemá. Ani neuvedla, co by jí bránilo v návratu do země původu. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že soukromý a rodinný život žalobkyně není vázán na území ČR. Ani její nucené vycestování nemusí nutně znamenat odloučení od jejího manžela. Uzná-li to kdokoliv z nich za vhodné, může se rozhodnout pro společný pobyt s manželem v zemi, kde budou mít oba povolený pobyt. Jejich rodinné soužití může být tedy obnoveno jinde, a to např. i v domovském státě, kde mají oba taktéž zbývající části svých rodin. Za situace, kdy její správní vyhoštění není nezákonné, je pouze na ni a jejím manželovi, jakým způsobem budou do budoucna řešit své rodinné záležitosti. Je nepochybné, že správní vyhoštění může být zásahem do jejího soukromého života, avšak nebude se jednat o zásah nepřiměřený. Její osobní zájem na ochraně soukromého a rodinného života na území ČR nemůže v daném případě převážit zájem státu na ochraně území ČR před jejím neoprávněným pobytem. Navíc se do této situace se uvedla zcela sama svým vlastním jednáním.

Soud k věci rovněž uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* (viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04).

K žalobkyni namítanému ustanovení čl. 8 Úmluvy krajský soud uvádí, že toto ustanovení neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Jak již bylo konstatováno výše, vztah žalobkyně s jejím manželem se může odvíjet i mimo území České republiky. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, nachází-li se na daném území taktéž manžel či manželka cizince. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalobkyni však bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok, ačkoli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na 3 roky. Jednorozhodnutí správní vyhoštění proto nelze kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu k žalobkyni mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života důvodnou. Soud závěrem k věci rovněž uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaná se poměrně podrobně zabývali možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich rozhodnutí v tomto směru zcela obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. června 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová